

NEUTRAAL

* Galzwarte Komedie ende Monoloog *

door

Æmilius (Emile M. Hobo)

Reeds lang ben ik bekend met het medium Twitter, maar slechts sinds kort heb ik me er wederom in kunnen vinden lid te worden. Aldaar trof ik een schare lieden die de meest creatieve vorm van spreken bezigden en immer nog bezigen. Het kernbegrip dat hun taalgevoel beheerst wordt gevangen in het woord *neutraal*.

Het woord neutraal, zo leerde ik al snel, was een woord dat in combinatie werd gebruikt met een ietwat vreemde praktijk die deze lieden meenden te moeten koppelen aan het bedrijven van politiek, namelijk *manipuleren*. Het neutraal vormgeven van teksten richtte zich er dan op om dusdanige zaken die door menig mens omschreven wordt als illegaal anders te verwoorden, zodat het een gevoel van neutraliteit en dus legaliteit uitdrukt. Zo, zo betoogden zij, werd illegaal dan dus legaal. Manipuleren werd reconstrueren.

Toen ik voor het eerst met deze lieden sprak, verwarde ik neutraal terstond met asociaal. Ik moet alleen wel toegeven dat ik na enig gesprek met één dezer lieden de humor in begon te zien van deze manier van communiceren, waardoor ik nu placht een illustratie te bieden van hoe men plezier kan hebben van een dergelijk taalgebruik. Dit door gelijk als opbouwende kritiek schijnbaar illegale woorden, nou, laten we het dan maar gelijk „te parafraseren” noemen, in neutrale taal.

U begrijpt, asociaal wordt dan „enigszins vrijpostig”. U kunt u voorstellen dat als een asociale mannenschare een huis bekladt, dan vergt dit toch enige creativiteit qua interpretatie van het gebeurde. Enigszins vrijpostige lieden hebben dan met verve hun vrijzinnig geluid laten horen door een schamel onderkomen vriendelijk te decoreren met spitsvondige dialogen middels geacquireerde koeleuren op vrij-gevleugelde en dus vluchtige basis, omwille de woorden zo snel mogelijk tot hun doel door te laten dringen. Ze lieten vervolgens ook de woorden hun arbeid verrichten, waarbij ze met enige vitesse afstand moesten nemen, om thuis middels biere en geliere van het weer te genieten in één dezer lieden tuin.

Bij gebreke een eigen automobiel moesten de lieden er toch een stelen. „Één stélen?” dacht ik toen, inclusief interne stemverheffing en verhoging mijner toon. Jawel, een stelen, maar zo pleegden zij dat natuurlijk niet te noemen. Het was enkel een kwestie van lenen met uitstel van teruggave tot het benodigde gebruik tot een einde gekomen was, bij voorkeur op een niet van tevoren en zeker ook niet nader te verkondigen bestek. De staat van het voertuig was zeker ook naderhand niet geheel van belang, of eigenlijk dus in het geheel niet,

daar enige gebruikssporen bij plegen te dragen aan het karakter en de authenticiteit van het gebruiksvoorwerp.

De vraag rijst dan snel, waar dit automobiel, of dit partieel roterende vehikel, mogelijk voor gebruikt zou kunnen worden. In de praktijk wilden ze gewoon een prostituee oppikken, maar in diezelfde praktijk moesten we dit dan een bezoek noemen aan een monetair gedreven amoureuus bedrijf, alwaar vrijwillig ingeschreven vaginalen en penielen te huur waren, die middels afwisselende hogere en lagere vormen van frictie en overreding toch in staat waren te doen, alles wat ener heer zou willen en betamen.

Veel van deze lieden stammen af van notabele geslachten, groot geworden in de slavernij. Vanuit het oogpunt van het brengen van beschaving en het cultiveren van het karakter van de lokale plebs geven we er tegenwoordig toch de voorkeur aan dit te betitelen als „sociale werkvoorziening”. De toegepaste dwang en drang was altijd proportioneel ten opzichte van een dergelijk onverlaats weerstand tegen enigerlei vorm lichamelijke inspanning, zoals men die pleegt te verwachten van de toch minder fit gebleken medemens.

Middels de wijn en dijn was het ook toen al zo dat bleek dat de fittere variant overleefde, terwijl de minder fitte variant, aan de hand van de minimaal te verwachten inspanning passende bij het in gebreke raken binnen de rangorde van de mensheid dezer plebs, toch het resultaat boekte het onderspit te delven, waarbij zij voor het slaken van een laatste zucht hier fysiek ook gestalte aan mochten geven door het voorbereiden van een laatste rustplek. De fittere variant was gelukkig wel zo sportief om na een definitief einde te maken aan de laatste inspanning van de minder fitte variant, de klus af te maken en de minder fitte variant keurig toe te dekken.

Bij gelden gebreke gold natuurlijk ook, dat de meegebrachte vaginaal haar einde snel tegemoet kon zien. Dit hoort men echter geen moord te noemen. In plaats daarvan spreekt men liever van een premature oefening uitgevoerd door een door zelfstudie, zelfverrijking en zelfbeoordeling beëdigde chirurgijn die de nodige medische handelingen met scherp chirurgisch penseel heeft betracht te implementeren. Daar het een premature oefening betrof kwam het relaas helaas tot een vroegtijdig einde, maar onze chirurgijn was nog wel zo vriendelijk om de maatschappij niet te belasten met de overblijfselen dezer vaginaal, door ze keurig weg te werken.

Voorts kon hij weer naar huis en steunde zijn partij, waarbij hij zijn ster snel zag rijzen binnen de rangorden van wat we niet het fascisme moeten noemen, maar een iets striktere vorm van democratie.

De drijfveer van een dergelijk politicus, naast eniger zelfverrijking, was natuurlijk ook de sport van het uitspreken van woorden en beloften die vervolgens enkel in reverse toegepast mochten worden, omdat, zoals hij bij pensioen zou gaan verkondigen, zoals een rechtschapen man dat betaamt, hij zijn fouten toch had ingezien, waarbij de superioriteit van diegenen die pleegden te verpozen en te genieten toch gewaarborgd moest worden ten opzichte van diegenen die immer verkondigden juist degenen te zijn die bijdroegen onzer maatschappij.